

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput I. Assiduum usum signi crucis ad passionis Christi memoriam ac reverentia[m] multùm conferre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

PARS II.

Exercitia artésve nonnullæ, ad
memoriam ac reverentiam passionis Christi
spectantes, & in actibus exterioribus
præsertim consistentes.

CAPUT I.

*Arsiduum usum signi crucis ad passionis Christi
memoriam ac reverentiam multum conferre.*

§. I.

*Signi crucis usum primis Christianis, multò quàm nobis
familiariorem fuisse.*

Rebra signi crucis ex more Christiano
usurpatio, non exiguum usum habere potest,
ad alendam in nobis renovandamq; passionis
Dominicæ memoriam: præsertim autem, si
non leviter aut defunctoriè, sed cum aliqua attentione ani-
mi ac reverentia (prout par est) usurpetur & conformetur.

Veteres certè Christiani eum usum, non dicam fami-
liarem, sed propè assiduum habuere. *Ad omnem progressum
atque promotum (inquit de suo aëvo Tertullianus) ad omnem
aditum & exitum, ad vestitum & calceatum, ad lavacra, ad
mensam, ad lumina, ad cubilia, quacung; nos conversatio exer-
cet, frontem crucis signaculo terimus.* Eademq; omnia duo-
bus verbis complexus Hieronymus, dilectam sibi Eustochi-
um admonet: *Ad omnem actum, ad omnem incessum manus
pin; at crucem.* Et ante illum generalissimè S. Cyrillus Jero-
solymi-

*De coron.
mil. c. 3.*

Ep. 22.

O
Francisci Le Roy Occup. circa Crucif. Pars II.

Catech. 4. solymitanus: *Fac hoc signum* (inquit) *& manducans & bibens, & sedens, & stans, & loquens, & ambulans, in summa, in omni tuo negotio.*

Nec committere debet Christi crucifixi amator (etiam mores nostri nonnihil à prisca illa & exacta pietate desciverint) ut non saltem ad actus vitæ primarios, ut si lectulo se committit, aut ab eo surgit; si mensæ accumbit, aut ab ea recedit, si novi operis aliquid suscipit, si domo egreditur, si horæ signum audit, signo crucis sese communiat; eoq; usu familiari, tum passionis ac mortis Christi admoneatur, tum ea ipsa quæ suscipit opera, in nomine JESU & ad DEI gloriam esse faciendâ.

Qua in re profectò non leviter culpanda videtur illarum quorundam, & nonnullis locis, nobilium præsertim, rei maximè salutaris (ut mollissimè loquar) incuria: qui, quasi se Christianos esse obliti sint, aut id apertè profiteri erubescant, nullâ precatone, & ne crucis quidem signo præmissò, ad convalescendum prosiliant: cùm olim etiam vigente sæva Juliani Apostatæ persecutione, ipsi quoque milites Christiani signum crucis ad mensam palàm adhiberent; uti specialiter à S. Gregorio Nazianzeno oratione primâ in Julianum, est annotatum.

Non omittat etiam Christianus (quod hujus præceptionis pars quædam est) in suarum epistolarum capite, aut ad singularum pagellarum frontem, signum crucis vel sacrum Jesu nomen religiosè appingere. Quod Raymundus Lullus (ut de ipso legere memini) cùm à varijs Christianis prætermitti animadverteret,angebatur scilicet animo; detestans nos, hac quidem in parte, esse Mahometi sequacibus deteriores: quippe his ex suæ superstitionis instituto, scriptorum suorum principia, impuri sui Prophetæ nomine, studiosè insignientibus; turpe videri nos, adversus DEI & Domini nostri Jesu Christi nomen, ejusve crucem sanctissimam minùs religiosos esse.

Neque

Neque verò recentis inventi est, ut Christi nomen præfigamus nostris litteris; cum suo jam ævo id usu receptum, inter fideles, luculentè testetur S. Joannes Chrysoströmus, ad illa verba Apostoli: *Omne quodcumque facitis in verbo & in opere, omnia in nomine Domini IESV Christi. Et ideo nos quoque (inquit S. Doctor) in epistolis nomen Domini præponimus. Ubi fuerit nomen Domini, omnia sunt fausta & felicia. Nam si Consulum nomina efficiunt, ut firmæ & validæ sint litteræ; multò magis nomen Christi.* Hæc Chrysoströmus. Quod autem huc propriè facit: in more habuit S. Catharina Senensis Crucifixi nomen suis litteris præponere, eas omnes sic inscribendo: *In nomine IESV crucifixi, & dulcis MARIE:* uti observare est in volumine epistolarum ejus. Atque de B. Venturino Bergomensis tradit Leander in Historia de Viris illustribus Ordinis S. Dominici; eum ad frontem suarum litterarum præfixisse: *IESVS amor meus;* vel quid simile: ad calcem autem passionis Christi insignia, columnam, crucem, lanceam, clavos, manu suâ appinxisse.

Ad extremum placet his asserere; quod 8. Nov. in Actis SS. Claudij, Nicostrati & sociorum Martyrum legimus; eos videlicet, cum essent quadraturis marmorum intenti, artem suam signo crucis munire solitos: quod non eo sensu duntaxat dictum accipiemus, quasi nuda manu super opus suum (aut artis instrumenta) crucem ducerent, laboremq; suum eâ consignatione consecrarent, sed ita fortassis, ut in ijs ipsis quæ conquadrent marmoribus, crucis signum scalpere incidere: quo modo subinde videmus ejusmodi artifices, opus suum notâ sibi propriâ insignire. Eum quippe sensum etiam ipsa opera artis, seu marmora ipsa secundum artem elaborata: tum usus svadet aliorum id temporis Christianorum, cujus usque hodie Romæ in Thermis Diocletianicis testes esse feruntur, scalæ cujusdam gradus varij, eâ insculptâ

Col. 30

Lib. 9.

salutis tesserâ insigniti. Testaturq; Octavius Pancirollus in suis Thesauris absconditis, parte quâdam earum Thermarum suo tempore collapsa, in ipsis ruinis repertos lateres, itidem signo crucis impressos.

§. 2.

Eodem signo sensus omnes nostros, ipsumq; cor crebrè muniendum esse.

Veruntamen ut ad majorum nostrorum in proposito mores redeam; non solum seipsos crucis signaculo, à fronte ad pectus, & ab humero ad humerum producto signabant, uti nunc usu frequentiore receptum est: sed ipsos sensus ac membra præcipua, frontem, oculos, aures, os, cor & ejusmodi (pollice fortassis sigillatim crucem formantes; uti nunc ad Evangelium præscripto ritu facimus, & quidam etiamnum populi varijs occasionebus usurpant) peculiari- ter insignire consueverunt. Sive ut cogitatus omnes & actus suos eâ adhibitâ salutis notâ consecrarent; sive eâ tanquam Christianæ militiæ tesserâ sese adversus omnes hostiles incurfus munirent: fatis gnari, quod olim cælesti scripturâ (stellis videlicet, Iridis instar, crucem in aère apparentem cingentibus, & ad ipsos litterarum characteres formando coëuntibus) Magno Constantino monstratum; sibi in hoc signo vincendum esse: neque illud magis adversus hostes corporeos, quàm contra incorporeos & inaspectabiles vim obtinere.

*Philostomus
l. 2. c. 6.
Niph. 1. 3
c. 3.*

*Tract. 11.
in Ioan. 87.*

De fronte signanda, sive (ut S. Augustinus loquitur) de cruce Christi in fronte portanda, frequentissima apud Sanctos Patres mentio est. S. Paula moriens, cum jam precantem vox deficeret, digitum ad os tenens *crucis signum* pingebat in labijs, teste S. Hieronymo in ipsius Epitaphio. Sanctam item Macrinam Virginem, sibi sub mortem, oculos

os, & cor signo crucis appposito munivisse, testatur loco infra citando S. Gregorius Nyssenus. Cùm, vocante somno, cubile petimus, admonet Poëta Prudentius, etiam locum cordis, crucis figurâ signandum. Tandemq; generatim hortatur B. Ephrem; ut pingamus in frontibus nostris, & oculis, & in ore, ac pectore, atque in membris omnibus vivificum hoc signum.

Estq; in primis salutare, (id etiam testante S. Gregorio Nazianzeno) sive noxijs repellendis, sive sanctis accersendis cogitationibus, impressâ pectori crucis figurâ (quod facile factu est, etiam alijs minimè sentientibus) cor sibi identidem obsignare: ut ista etiam ratione (quod ait Ulgo Cardinalis) CHRISTUS sit *signaculum cordis, ne affectio indigna surrepat.* Quod B. Petrus Damiani etiam expressius præcipit: *Cum pravam (inquiens) tibi met cogitationem esse persenseris, extento pollice protinus cor tuum signare festines.* Quod pertinet illud, quod de Venerabili Patre Volando, Conventus Ordinis S. Dominici Argentinae Priore accepimus. Is enim in humanis agens cùm assiduè ferè sibi crucem ductu pollicis depingere consuesset in pectore; ejus deinde ossa cùm effoderentur, inventa est in eo osse, quod medium pectoris obtinet & cui utrimque costæ cohærent, crux insignis ex substantia ossea, deq; eo quod dixi osse pectoris evidenter eminens; atque trium ejus superiorum partium extremitatibus in modum repandi lilij pulchrè recurvatis, accuratè elaborata: quam is, qui rem narrat ex eodem Ordine, Thomas Cantipratanus, testatur à se conspectam esse. Quod quidem ostento, nemo dubitavit, religiosam Viri pij pectus cruce signandi consuetudinem, ad posterorum informationem atq; incitationem, divinitus esse comprobata.

Ep. ad Olymp.

Cathem. Hymno 6.

Serm. de cruce.

Carm. ad iram.

Cant. 8.

Instit. Monast. c. 23.

L. 1. Apum c. 25.